

Минува Голѣма Богородица. Следъ като сме ходили вече нѣколко пѣти за лешници, ще трѣгнемъ сега пѣкъ за дрѣнки. И ето ни единъ недѣленъ день, събираме се малка дружина — Никола Лаловичинъ отъ улицата задъ насъ, Тодоръ Либе-новъ, Гайдарчето Стайко, момче на Георги гайдаря, и азъ — и поемаме пѣтя презъ Площѣта, покрай високата могила, дето се казва Кръста, за къмъ гората.

Дрѣнкитѣ сж по-далечъ отъ лешницитѣ. Стигаме чакъ въ Тополница. Събуваме се и прегазваме. Похапваме после подъ едно дърво и поемаме нагоре изъ шумака.

Навлизаме въ стрѣмния завой, който като полукръгъ се издига надъ извиващата се доле рѣка. Прибоя се казва тоя завой. Повървяваме малко. И ето, между горскитѣ дървета

нѣщо се червенѣе. — Дрѣнъ, дрѣнъ! — Затичваме се при него. Дрѣнкитѣ му сж позачервени, ала не сж съвсемъ узрѣли. И малко дребнички сж. Не ни харесватъ. Оглеждаме се наоколо. Ето тамъ и други дрѣнъ се червенѣе. По-нататкъ още единъ, и още единъ... Много дрѣнове се виждатъ. Едни сж все тѣй недозрѣли. Ала други сж съ напълно зачервени и едри дрѣнки. Отъ тѣхъ ще беремъ.

Сваляме цедилницитѣ и започваме. Дрѣноветѣ сж клонати и доста високи дървета. Беремъ най-напредъ отъ низко — едни отъ единъ дрѣнъ, други отъ другъ. Покачваме се сетне на дрѣноветѣ и почваме да беремъ отъ по-високитѣ клонове. Слънцето силно припича, ала тукъ въ гората е хладно. Доле подъ насъ шуми Тополница. Отсреща се издига